

"Cançó interrompuda" i altres poemes

per Vicent Tur Riera

CANÇÓ INTERROMPUDA

Per no escriure el teu nom
he trencat el meu llapis.

Per no dir el teu nom.

I si l'he de dir, pujaré
al cim més alt, perquè ningú
no m'escolti.

Per no dir
el teu nom, per anar fent camí
i oblidar-te del tot,
m'he comprat una moto.
Què havia de fer
per no dir el teu nom?
Si vaig perdut, si ja no puc
ni pronunciar-te.

I ara que,
mut per l'interès i amnèsic
per actitud, mitjanament
burlesc i finalment final,
voldria escriure el teu nom,
resulta que aquest era
el darrer carbó de la xera,
que les finestres perden el sol,
que és massa fosca la llàntia,
que les lletres fan vaga
i els llibres perden els cabells,
que on hi havia bosc
ara hi ha una benzinera.

(Donau-me prest un altre llapis!)

Dona, espurnes el mar
quan et mires a l'aigua.

Com que vius en un castell
d'aire amb un fossat de vent,
jo mai no et podia heure
ni dir-te això que ara et dic.

Però un dia et vaig veure:
t'acotxava la nit
enjoïada d'escuma
i una lluna caiguda
als teus peus.
Una música d'aigua
amarava el teu cos
sense vel.
I no va haver-hi ja remei
ni medicina ni confort,
només aquesta rara
metzina clara en els teus ulls.

Vaig provar d'abastar els murs
impossibles del teu cau
—massa graus.
Vaig nafrar, fendir, fiblar
l'ànima del drac que et guarda
—ni es va moure.
Per cimals i fondalades
vaig cercar una clau
que dormia al fons del mar.

Fins que ja, desesperat
i resolt, vaig agafar
el meu llapis i em vaig fer
una escala de paper.

Qui s'ho havia de pensar
que per gesta tan etèria
només un llapis calia?

Voldria ser escultor
i cisellar la matinada.
I veure avançar, molt humil
i plaent, el bou lent
de les hores. Voldria
defensar un terç de blat
que s'espiga. Voldria
travessar a poc a poc
la matinada, i amb la nit,
arribar a la sequera de la son.
I cridar de por amb la fruita
que cau de l'arbre, amb l'eriçó
a la carretera —els llums
del cotxe que s'acosta,
veloç. Voldria un altre cor:
d'oli, de vi, de terra.

Però el teu cos és un viatge.
El teu regne és la nit.
Però el teu cos és una ona
que va i torna i que em deixa
la boca plena de sal. I voldria
i no puc evitar una llàgrima també
de sal. Que caigui sobre el teu
cos marítim. Callada
i greu contra el llit, deixa'm
sospesar els teus béns.



El cel era més alt com els dies
i nosaltres el vèiem aixecar-se,
blau i plener, i no ens feia
por la seua alçària.

Posàrem
en pràctica allò que hom
anomena, molt senzillament,
vida.

La vida creuava
les habitacions de puntetes,
entrava pel balcó sense fer
remor i s'adormia
en el llençol que li teixíem.
La vida és complicada,
ens advertien: s'ha de patir,
treballar, lluitar. Potser tampoc
la mort és senzilla, contestàvem,
i encara afegíem: si neteges
el cristall brut on et mires,
potser trobis un mar.

Ara cloc els ulls i només veig,
entre la boira, aquest
cel de soterrani. Serà, potser,
que ja toco de peus a terra.

Fort com un crit, jo voldria tornar
i refer-me en la teua veu.

Haurà de ser un altre dia,
perquè primer he de complir
certs protocols, tràmits senzills:
omplir el món de grafit, papers
tacats de lletra, llibres vells,
esborranys de tot. I fer el minuciós
recompte del polsim, del fum
i les engrunes, d'uns mots minsos
i nus: tot allò que constitueix
el fang ingènit del futur.

I parlar, a sota veu, de la mort
i de la vida, dos fets, com se sap,
empipadors i gens banals.

I per fi, cremar-ho tot, i vetllar
la foguera alta com un astre
fins a les acaballes del foc.

Restaré cofoi sobre un munt de

[cendra,

versos pelats i ferralla an altre llapis!)

Aquesta
serà la meua original victòria.

vaig perdut, si ja no puc
pronunciar-te

VICENT TUR RIERA
(Del recull inèdit
Aquesta nosa
d'enlloc)